

CAPÍTOL 13

TEORIA DE CORDES.

Recopilació d'informació sobre física:

Conèixer la història de nombroses figures importants de la història (físics, filòsofs, advocats, economistes, biòlegs ...) i fer inevitables balanços d'aprofitament i treball dur del lector pot fer que generin depressió o una mala gestió del temps.

Com entendre el que afecta un i els **beneficis** l'altre.

Ha de veure com està lluitant pel primer lloc, hi ha aquells que confien en els apunts fets per altres estudiants, mentre que d'altres tenen la capacitat de tirar endavant.

Algunes persones, tard o d'hora, trobaran el seu procés, ja que tenen fusta de líder (el secret pel que són tan atractius: "són ells mateixos").

L'educació és immobiliària? El "combustible" necessari per posar-se al dia ... i això ha de passar perquè els professors tinguin més pes específic. Ningú més que ells sap què passa a les aules i com solucionar-ho (llavors donem-los poder). Ara mateix tot es reformula i es necessita reciclar per redirigir la situació en aquest camp que no hauria de passar mai de forma actual (allò que vull dir quan els canvis previstos han de ser valents i afrontar-los, com ara els canvis de la "teoria de cordes").

Sempre buscant els que veneren **veritat**; no tot el que generem és vida.

A través de la figura 62 s'estudia l' **el·lipse que forma l'òrbita de la Terra:**

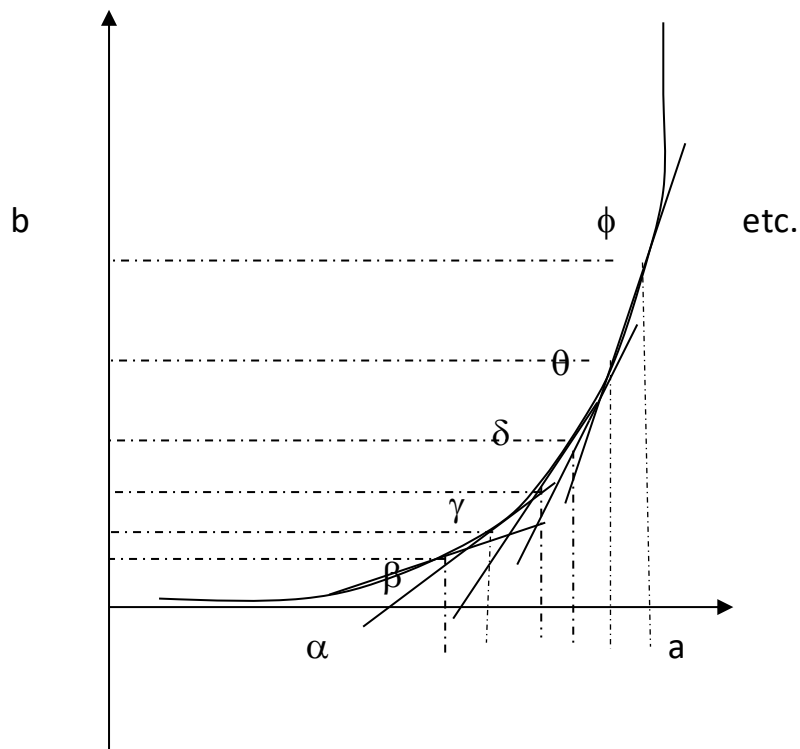
El pendent és b / a i oscil·la entre 0 i ∞ .

D'altra banda, podem formular una funció que descriu

aquest comportament: $y_1 = (x_1)^{2n}$ mirant la gràfica $b = a^{2.n}$.

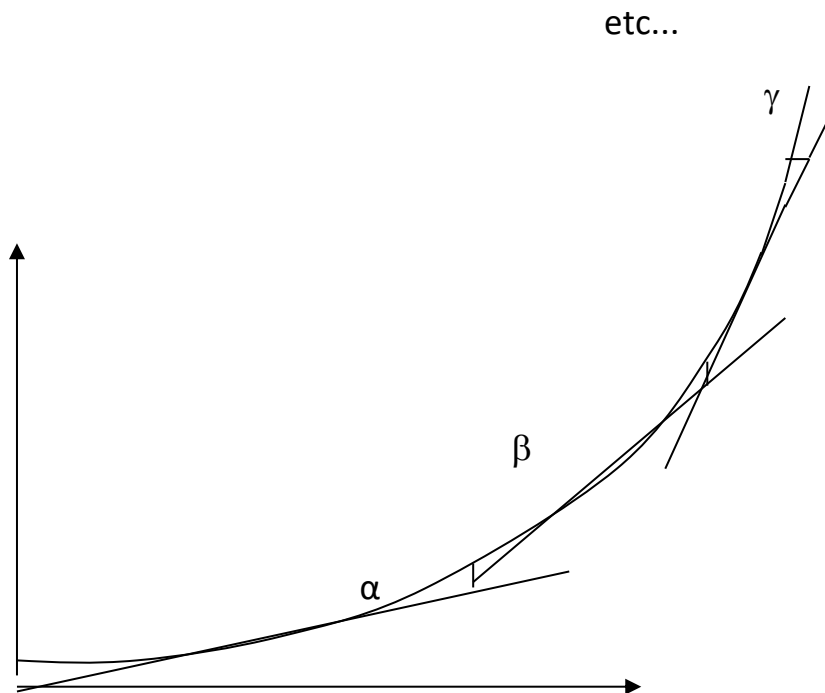
També mereix la pena centrar-se en el fluctuació d'angles, que tenen una tendència parabòlica també:

Fig. 62:

$\alpha / \beta, \alpha / \gamma, \alpha / \alpha\delta, \alpha / \theta, \alpha / \phi \dots$

La pendent a/b és la tangent de l'angle:

$$i \alpha/\beta < \alpha/\gamma < \alpha/\delta < \alpha/\theta < \alpha/\phi \dots$$

El col·lectiu de les persones que està al poder no està interessat en una societat educadora, ja que podria expulsar-les del seu pedestal, la saviesa obre els ulls i és progressiva per definició, tot i que la majoria dels ignorants són les persones que provoquen més desastres.

Qui ho contempla tot té més números per ser estàtic (físicament) que no pas inquiet

—L'immobilisme té els seus orígens en la defensa dels interessos per via sedentària.

L'alcoholisme és una de les històries més fosques d'algunes persones i s'acumula.

Hi ha gent que té set de coneixement que actua com a patrocinador (si ho permet, així com aristòcrates o multimilionaris actuals).

Perquè el guanyador típic viu o compulsiu es troba en diversos escenaris o classes que existeixen al món: el multimilionari ric en col·lectius, el món de la moda, el món del vici i les drogues, el món dels estudiants, el món del crim, la presó, els hospitals psiquiàtrics, les persones amb discapacitats físiques, addicció al joc, economistes, banquers, empresaris

Si ets superficial, no tens res. M'agraden les persones que mereixen el millor (és a dir, com a cas a part), i això em dóna confiança i motivació per continuar el meu paper a la vida (que sol cridar al nom de supervivència).

També hi ha obligacions de tractar-la (com els meus amics), però hem de creure en un mateix i sentir, al final, que ha estat lluitant per una causa que ja no significa res per a ningú excepte per a mi.

Els vicis i altres activitats considerades perjudicials perverteixen la perfecció amb la qual hem estat educats com a nens.

Ara es presenten les figures 61, 63 i 64 "Ensemble", amb la intenció que tinguem una visió més panoràmica dels **cercles i el·lipses**:

Fig. 61:

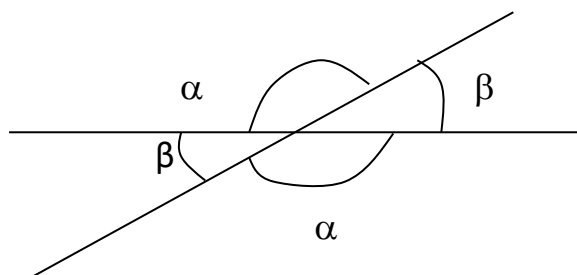

Fig. 63:

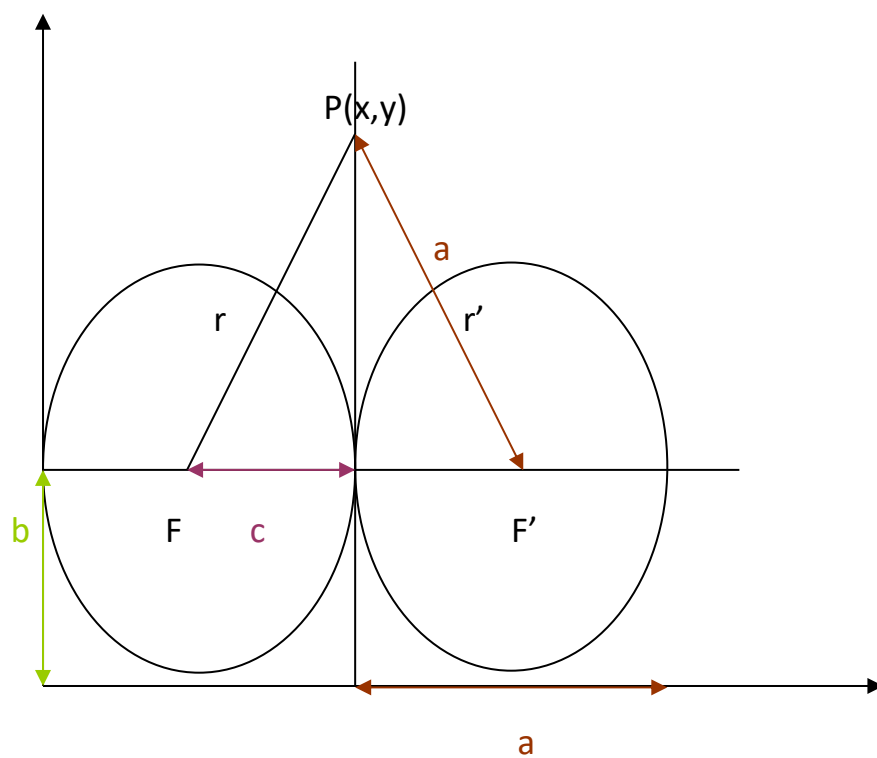
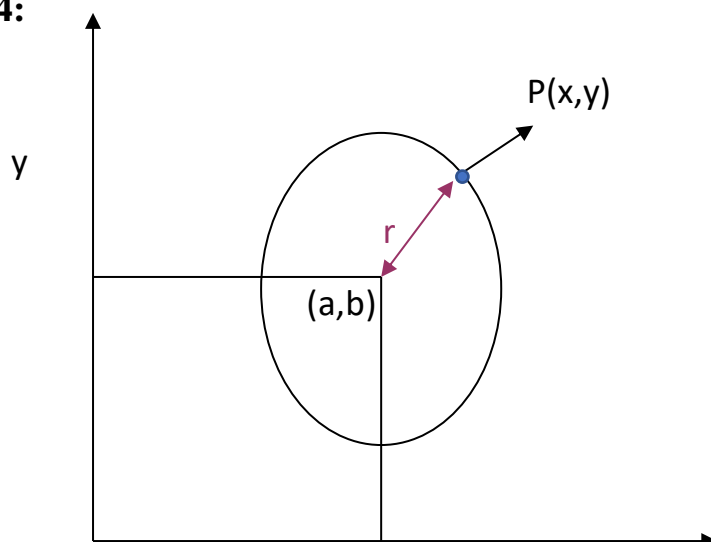

Fig. 64:

Mentre que el cercle té la següent expressió:

$$(x-a)^2 + (y-b)^2 = r^2$$

I l'el·lipse, també, seguint el *Teorema de pitàgoras*.

$$\sqrt{(x-c)^2 + y^2} + \sqrt{(x+c)^2 + y^2} = 2a$$

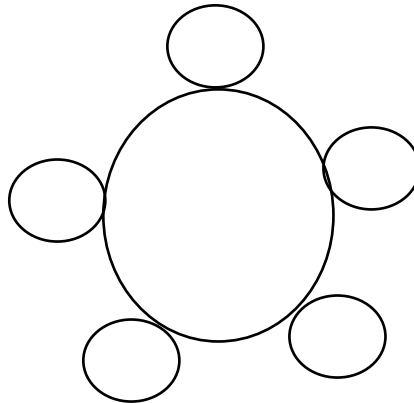
Parlem ara de la **supergravetat**:

Comprès com una dimensió addicional i amb ell tenim l'11-d!

Es pot representar per R , i $1/R$ seria el començament d'un altre espai circumscribit dins d'ella i que significa noves "p-branes" ... la *teoria de la supergauge* és un concepte més profundament amenaçat a continuació i només té sentit si tracta de la gravetat; aquesta combinació origina la supergravetat.

Es pot representar figurativament com en aquest dibuix núm. 65:

Fig. 65:

Tots els conceptes amb un prefix "super-" estan relacionats amb les realitats nuclears

La supergravetat També és igual als càlculs de spin que els divideixen en energies positives i negatives al nucli (per tant, parlem de quarks).

Teoria de cordes: obtenir la teoria de la física clàssica sublimada amb la teoria quàntica.

La supersimetria es fa tan exacta que no existeix cap suplement d'energia i, a més, es cancel·la tot a causa de la *interacció de spins oposats*.

Fins on arriba a influir l'aura de la persona?

A alguns anys de distància, es poden elongar més i es confonen els radis d'allargament (fugint de qualsevol càlcul possible).

Si analitzem la **inèrcia**, veiem, com es va predir Galileu, que l'acceleració d'una bola de canó llançada des de la mateixa alçada és la mateixa, el que suggereix que la caiguda ha de variar en funció del temps i de la massa de l'objecte:

La **massa inercial** és igual a la temperatura gravitacional en valor, però la primera és inherent al cos (sempre "viatja" amb ell) i es pot entendre com la força que el cos experimenta al moure's constantment.

$I = mx^2$ on x és la distància (*puc* denominar inèrcia) mentre que la força de la gravetat al cos és:

$P = mg$ i g és la gravetat.

Per comprovar els **colors de les galàxies** es mostra que es consumeixen a un ritme gradual i alguns d'ells es formen primerenc i altres més tard: tot dins l'espai d'una bombolla amb radi cntnt; Per tant, conclouen que hi ha una *dimensió que s'expandeix* en el futur.

Per augmentar *la massa* , el cos es pproveeix d'**una força atractiva** , alhora que augmenta *la distància* entre dos cossos fins a la seva atracció.

La força centrípeta i centrífuga són oposades.

Al món de les partícules trobem el pes de les partícules (magnitud vectorial) i la massa (magnitud escalar), mentre que en el camp del sòlid treballem amb "centres de massa".

En conseqüència, el pes mesura la intensitat amb la qual la gravetat tira de la matèria.

Ara amplieu el concepte de **gravetat**:

Com és el valor $g = 9'8 \text{ m / sg}^2$?

$F = ma$ així que si el mateix amb $F = -G.(M.m)/r^2$

obtenim: $g = -G (M) / r^2$.

On M és la massa de la terra i r la distància entre la terra d'altra massa corporal m

g varia segons la ubicació de la terra (i la fricció entre altres unitats).

El valor de g , com sempre té una direcció descendent, es considera negatiu.

El g és el mateix per a tots els objectes que cauen lliurement.

G és el cntnt gravitacional i determina la intensitat de la força gravitacional, es pot calcular així:

$$F = -G \cdot [(1\text{Kgr} \cdot 1\text{Kgr}) / 1\text{metre}^2]$$

El camp gravitacional descriu l'acceleració de la gravetat in una regió d'espai:

$$\frac{\vec{F}}{m} = \vec{g}$$

Nebuloses, quan no tenen més gas (H o He ...) ni matèria per a combustionar, exploten i creen nous planetes, Fe és l'últim element en el qual es transforma l'interior d'aquests núvols de pols, per què els nuclis són pesants. Aquests *cúmuls globulars* (Σ de moltes estrelles) tapen la brillantor d'altres estrelles.

Un handicap o contraindicació del meu personatge és que potser em faig pesat. No seria així, però no deixaré espai per a velocitats més altes per oblidar el passat (records i unir-vos al present i al dia immediat que passa, tendeixo a viure'n almenys 2 o 3) de manera que quan tinc la impressió que encara no ha assimilat el contingut d'una conversa quan ja "ataco" amb un altre.

És una feina que necessito perquè, en el meu cas, viure un dia és una millor opció. No obstant això, no sé per què és millor: oblidar o afegir (que pot relacionar-se amb el capítol 21 sobre les partícules poden memoritzar els camins experimentats com un GPS).

Els nervis pre-esdeveniments poden provocar un fracàs.

En blanc o estupidesa, em convida a altra cosa que a compadir-me del subjecte en qüestió.

No es tracta d'un debat sobre el coneixement que pren com a axiomes tot allò que postulen els grans científics ... però diem que necessitem una base per construir noves visions basades en el que hem après.

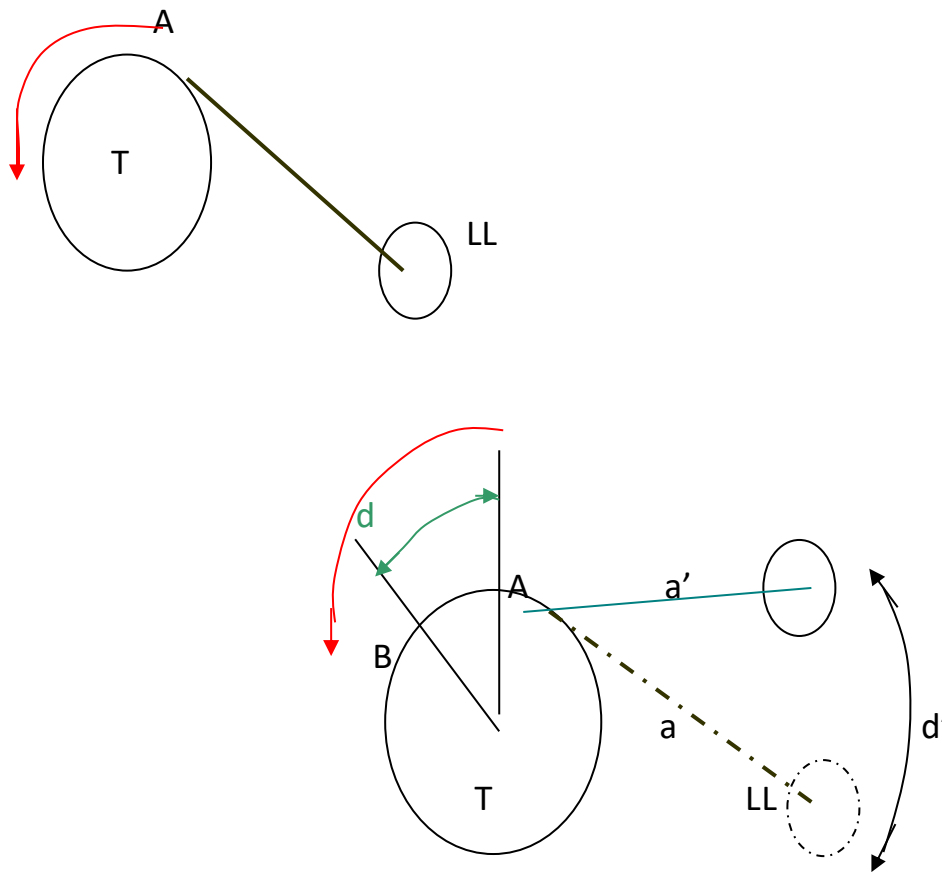
Introduïu un càlcul diferent (que representa la figura 66).

Veiem que a mesura que augmenta el dod dins d'un moment donat, menys massa té els cossos que preocupen.

Seguiu i no freneu les coses perquè no se'n treu res (i hi ha molts nivells de progressió segons la comprensió de les persones, si aprenen més ràpid que alguns altres o el contacte que tenen amb els "primers" classificats ...). Els conceptes generadors actuals van ser cada vegada més abstractes i sorprenents, però quan van retardar la demostració numèrica ... la majoria d'ells està rebent visualitzacions mentals (noms desconeguts) i només uns quants són comprensibles. La investigació no s'atura i creix desproporcionadament. Els estudiosos, aviat, hauran de triar quin camp prefereixen naturalment, perquè hi ha "corrents" oposades.

Ara estudiarem la Fig. 66:

Fig. 66:

Com que el tamany de LL és inferior a T, per un mateix període de temps, la $d < d'$.

Electromagnetisme: causa que els e^- i les partícules nuclears es mantinguin juntes, i entre àtoms i entre molècules ...

La força electromagnètica es descriu com:

$\vec{F} = q \cdot (\vec{E} + \vec{v} \times \vec{B})$ Mireu entre el producte vectorial \vec{v} i \vec{B} dóna una direcció de força, mentre que la direcció d'E acaba de completar l'equació de la qual seria la força total.

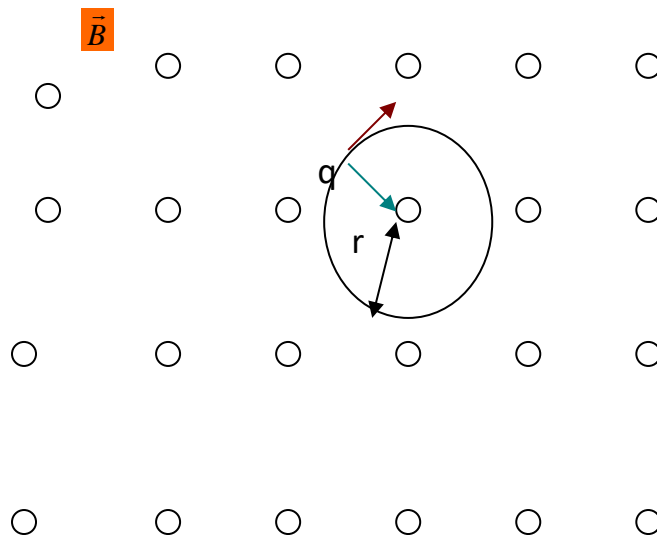
La figura 67 representarà aquest "sistema".

Quan no hi ha \vec{E} , $\vec{F} = (I \cdot \vec{dl} \times \vec{B})$ on I= intensitat.

Evidentment, si no hi ha càrrega o velocitat, no hi haurà força força.

Una aclaració: \odot representa el camp magnètic dirigit cap a fora ,
Mentre que \otimes representa el camp magnètic dirigit cap a dins del paper.

Fig. 67:

\vec{B} fa referència al camp magnètic.

La fletxa blava és el vector de força (\vec{F}).

La fletxa vermella correspon al vector de velocitat (\vec{v}).

Al punt d'intersecció entre els vectors de força i velocitat hi ha situat la càrrega (o càrrega) q .

Les rodes del carro tenen una bola quan es retira perquè la roda salti. Aneu en sentit horari, \Rightarrow la inèrcia explica aquest fenomen; També les esferes giren en una certa direcció quan cauen i puguen quan fan el contrari (fig. 69).

Depenent del camp magnètic aplicat i del moment magnètic de cada càrrega obtenim una direcció.

El moment d'inèrcia es representa a la figura 68.

Fig. 68:

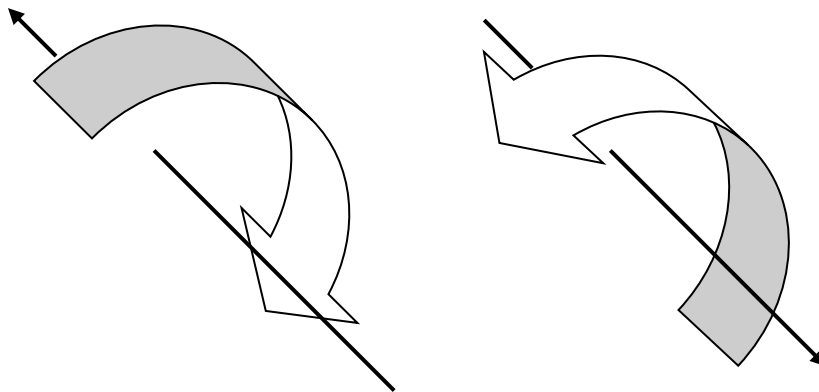
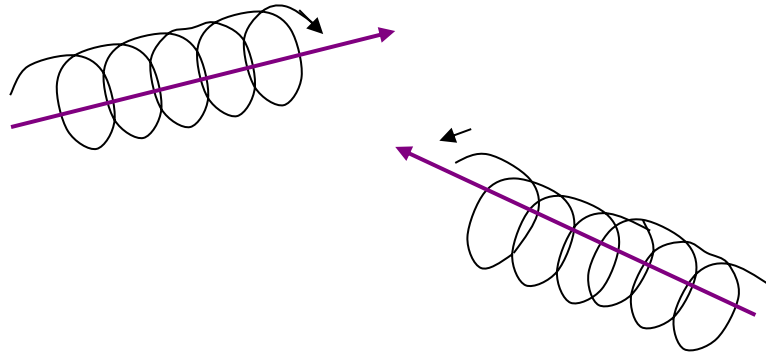

Fig. 69:

Problema: si en cada 5 òrbites perdem un, com hem perdut en 52? I si tenim 12 òrbites de les possibles 48, amb quina freqüència en perdem una? A més, si aquesta successió és l'exemple ... quants "estadis" són possibles fins a aproximar-se a 37 òrbites?

El moviment de Mart pel que fa al cycle de la terra en algun moment sembla que el planeta en qüestió retrocedeixi.

Vegades abans, en estar en contacte més estret amb la naturalesa era habitual; tothom se sentia fred i patien fins que s'hi acostumaven. No obstant això, ara, depèn del món al qual es mogui, no es notarà gens les inclemències de la fred o del mal temps (que no vol pas dir que no continuï existint).

Tractar d'abastar com més treball millor perquè estiguen ocupats.
La història del passat des de la qual podem analitzar els fenòmens que s'estan produint i establir lleis naturals.

És qualsevol estrella que emeti calor atreta per altres planetes? (com a font d'energia, per exemple?)

Normalment incloem $i = \sqrt{-1}$ ja que $i^2 = -1$ (signe de l'energia del nivell d'energia on ens trobem), sabem que al nivell superior cada vegada que l'energia es fa menys negativa fins a $n \rightarrow \infty$ on $E \rightarrow 0$.

Els colors variaran de menys a més de la següent manera:
blanc, blau, groc, vermell.

La fusió implica la despesa energètica.

Potencial 4 - vector implica treballar amb *quatre components*;

El camp magnètic inclou la dependència del temps.
Podeu obtenir fins a 4 dimensions ja conegudes (x, y, z, t).

El **invariància i simetria**. La simetria és un principi dominant de la natura i les seves forces no fan més que fer arribar qualsevol sistema a tal estat. El "*camp gauge*" es crea per mantenir la invariància, almenys localment.

"*Invariance de calibre*": treballar amb "4 - vector" per descriure les funcions o equacions del moviment i dependent el sistema de referència que utilitzem, usarem un canvi de 4 - vector per un altre (arbitràriament), no alterem el resultat final (**transformació gauge**).

Se sap que la *teoria de gauge* o les partícules *gauge* donen significat a les forces fortes i febles.

p-branes: cadascun dels objectes separats que apareixen en la *teoria de cordes* (o més aviat els tipus d'estructures que defineixen o contenen aquesta teoria), per exemple: una corda \rightarrow 1p-brana, superfície \rightarrow 2p-brana, objecte \rightarrow 3p-brana ...

contenen info de la funció d'ona la qual defineixen.

Les partícules que hi xoquen poden generar *noves orientacions* o ondes en la p-brana.

No perden informació encara que caiguin en un forat negre (mantenint-ho tot en la "*memòria*" del sistema o partícula)

S'assumeix que hi ha més dimensions, però estan tan embolicades que no es veuen a simple vista.

Entre partícules o material \exists el no-res, que es pot considerar alguna cosa ja que pertany al contrari d'alguna cosa.

Teoria de la unificació : inclou quatre forces que ja sabem:
Força electromagnètica, força gravitacional, força nuclear dèbil i força nuclear forta.

Suposant que hi ha vida en altres planetes ... com es pot produir? I quin tipus de vida sorgeix? El mateix o diferent del nostre?

Creem altres mons: el ciberespai
Fumar Nobel significa pensar per tu mateix.

No hi ha increment d'energia neta a l'Univers ($\Delta E = 0$).

Quan configureu l'espai amb la vostra ment, envoltem i enrarim la puresa de la terra. Abans de destruir-nos, millor acabar amb aquesta intromissió vers la natura de què som causants.